

РЕШЕНИЕ

№ 1201

гр. Бургас, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20232100501633 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивната жалба на Д. А. Р. от гр. *** ,чрез процесуалния му представител –ответник по гр.д. № 992/2023 г. по описа на Бургаския районен съд против решение № 1729/07.08.2023 г. постановено по същото дело в частта ,с която въззивникът е осъден да заплати на ищцовото дружество сумата от 805,73 лв. –представляваща платено от ищеца застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за причинени щети по адвотобил БМВ 530 ХД,с рег. № 3323 МР ,собственост на Б.Б. – Г. и управляван от И. П. Г. ,в резултат на настъпило на 21.12.2018 г. ПТП по вина на ответника-въззивник,като водач на МПС БМВ Х5,собственост на М.Р. ,поради това ,че е напуснал мястото на настъпване на произшествието преди задължителното идване на органите за контрол на движението по пътищата ,ведно със законната лихва от постъпването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата

Въззивникът изразява недоволство от решението , като твърди ,че е неправилно и необосновно ,постановено в нарушение на закона

На първо място се твърди ,че необосновано съдът е постановил решението си въз основа на съставения срещу ответника АУАН от 22.12.2018г. ,докладна записка с рег. № 769р-151 и показанията на разпитания свид. И.Г. ,които не представляват отделни източници на доказателствени факти , а всъщност се основават само на единия участник в ПТП – свид. Г..Това е довело до неяснота относно обстоятелствата ,при които е било извършено ПТП и доколкото е извършено от ответника..Актът е съставен от мл. инспектор И. ,който е издал протокол за ПТП само въз основа на заявеното от другия водач-свид. Г. ,който не само е единстеният източник на сведения за съставяне на документите ,но е и увредено лице в застрахователното правоотношение и е заинтересован от изхода на делото .Не е изследвано нито местопроизшествието /чрез оглед ,измерване на вредите по автомобила /,нито е разяснен механизма на произшествието .Не е установен приносът на всеки участник за възникването на застрахователното събитие ,вредите и техните размери в смисъла ,вложен в разпоредбата на чл. 499 ал. 6 КЗ..Така ,чез яснота дали заявеното искане за обезщетяване е основателно ,застрахователят е платил ремонта .Дори не е установено в коя лента е настъпило съприкосновението между двата автомобила,което е констатирано и от приетата АТЕ – вещото лице е подчертало ,че в протокола за ПТП обстоятелствата около ПТП са описани недостатъчно ясно и неаргументирано ,както и причините за възникване на пътния инцидент между двата автомобила .Вещото лице е категорично ,че физически удар /сблъсък/ между автомобилите не е възникнал ,а по време на едновременно предприетите от водачите маневри –за св. Г. изпреварване ,а за ответника –престрояване в лявата лента –е възникнало моментално съприкосновение между двата адвотобила ,от което са останали отстраними следи .Съдът не обяснява възникналото противоречие с експертизата и приема ,че ответникът изпреварил от дясната страна свид. Г. ,което не обяснява механизма на ПТП. Необосновано е дискредитирано заключението на вещото лице и претенцията по чл. 500 ал. 1 т. 3 от КЗ е уважена ,без да са налице предпоставките на този фактически състав ,доколкото липсва посоченото в чл. 125 т. 1-8 хипотези ,при които посещенията на контролните органи е задължително /настоящата хипотеза не попада в изчерпателно изброените /.Още повече ,с оглед заключението на в.л. фактически сблъсък между колите не е имало и е възможно ответникът не е усетил

физическата реакция от инцидента. Поради това и не може да се приеме ,че е налице хипотезата „напуснал мястото на настъпване на ПТП „За доказване на всички тези факти не е била проявена процесуална активност от ищцовата страна ,поради което се моли да се отмени атакуваното решение в уважителната част и вместо него се постанови решение ,с което се отхвърлят исковете като неоснователни .

Въззивната жалба е допустима ,подадена от процесуално легитимирано лице ,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт .

В отговор по реда на чл. 263 от ГПК ответното дружество оспорва въззивната жалба и счита ,че съдът не е допуснал визираните нарушения.Сочи ,че в случая фактът на напускане на произшествието е констатиран с протокола за ПТП и АУАН,който факт е признат от ответника с положения от него подпис върху протокола за ПТП.Затова неправилни са възраженията ,че не е налице хипотезата на чл. 125 ал. 7 ЗДвП.Протоколът за ПТП представлява свидетелстващ документ относно фактите и обстоятелства ,отразени от съставителя като изявления на някой от участниците ,когато съдържат признания за неизгодни за участника факти .В случая самият ответник е признал неизгоден за себе си факт ,че е напуснал мястото на ПТП с подписването на документа .Негово императивно задължение е било да спре и да установи последиците от произшествието съобразно чл. 123 ал. 1 т. 1 ЗДвП и да окаже съдействие за установяване на вредите –т.3В случаите ,когато не е съставен двустранен констативен протокол за ПТП ,каквто в настоящата хипотеза липсва , е налице основание на платилия обезщетението застраховател да се признае правото на регрес .Затова твърденията на ответника за неоснователност на първоинстанционното решение са голословни ,като са описани и обстоятелства ,неотнормирани към спора .Причинно следствената връзка между щетите и настъпилото ПТП ,размерът на вредите и механизмът на ПТП са доказани по категоричен начин от изготвената СТЕ,която кореспондира със събраните по делото доказателства .

Затова се счита ,че атакуваното решение е правилно и се настоява за потвърждаването му ,както и да присъждане на разноските по делото

И двете страни не сочат нови доказателства и обстоятелства по делото .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно, при което споделя изцяло изложените от първостепенния съд мотиви, към които препраща на осн.чл. 272 от ГПК.

Регресното право възниква тогава, когато застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с делинквента на основанията, изрично посочени в закона. Разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ дава право на застрахователя да предяви регресен иск срещу причинителя, застрахован по договора за застраховка "Гражданска отговорност", когато последният при настъпването на ПТП е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина; в този случай тежестта на доказване носи виновният водач –при наличието на предвиденото в закона основание застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с делинквента, но не се освобождава от задължението си да престира на увреденото лице. Налице е хипотеза на изпълнение на чуждо задължение – чл. 74 от ЗЗД, като регресното право на застрахователя не е същинско застрахователно право, подобно на това по смисъла на чл. 410, ал. 1 КЗ, а възниква по силата на закона при наличието на вече прекратено застрахователно правоотношение.

Именно на такива правопораждащи факти ищецът в частност основава регресното си вземане за процесната сума от 805,73 лв. – а именно, че ответникът е напуснал мястото на ПТП преди задължителното идване на органите за контрол на движение по пътищата /оспорва се и местопроизшествието да е от категорията на тези, чието посещение на контролните органи да е задължително /. Изготвеният от първоинстанционния съд доклад по делото и дадените указания, в т. ч. във

връзка с доказателствената тежест /чл. 146 ГПК/ е съобразен с основните начала на гражданския процес – служебното начало /чл. 7, ал. 1, изр. 2 ГПК/, състезателното начало, чиято основна характеристика е свързана с необходимостта заинтересованите страни да посочат фактите, на които основават исканията си, и да проведат доказване на тези факти /чл. 8 ГПК/, осигуряване на равенство на страните при упражняване на тези им процесуални права /чл. 9 ГПК/ и създаване по този начин на предпоставки за установяване на истината относно фактите, които са от значение за решаването на делото /чл. 10 ГПК/. Съответно защитата на ответника в първоинстанционното производство се е изразила в общо отричане на твърдения факт, че виновно е напуснал местопроизшествието преди задължителното идване на органите за контрол – същият е „не е усетил удар по автомобила си „ и не е разбрал ,че е произлязло произшествие , а впоследствие се е явил доброволно в РУ – , за да му бъде съставен акт, но счита, че самото напускане на ПТП не може да се квалифицира като виновно отклонение .

Следователно, както правилно е подчертал районният съд , възникването на регресното право на застрахователя срещу отговорния за деликта е обусловено от наличието на следните правопораждащи факти, а именно: 1 наличието на валиден договор за застраховка "гражданска отговорност" между страните по делото, от една страна и от друга – прекратяване на същия и освобождаване на застрахователя от необходимостта да извърши застрахователно плащане поради причинен от застрахования деликт по време на управление на МПС – когато законът определя неговото поведение като особено укоримо и той трябва да понесе реално гражданската си отговорност – в частност поведение, което се е изявило в напускане на мястото на произшествието преди задължителното идване на контролните органи и 2 заплащането на обезщетение за претърпените вреди на третото увредено лице, както и какъв е размера на дължимото обезщетение.

В случая се установява се от приложената комбинирана застрахователна полица № 0306X0389571...за застраховки „Каско .“ и „Злополука...“, че към 21.12.2018 г. за лек автомобил БМВ 530 ХД с рег. № А 3323 МР, собственост на Б.Х.Б.-Г. , е действал валидно сключен договор за имуществено застраховане със ЗАД „Армеец“. От представените по делото писмени доказателства се установява, че на 31.12.2018 г. И. П. Г. е подал до ЗАД

„Армеец“ уведомление-декларация, за нанесени при процесния случай на 21.12.2018 г. щети на лек автомобил БМВ 530 ХД с рег. № А 3323 МР, изразяващи се в увреждания на предна броня, преден десен калник, предна дясна врата и дясно огледало, като е избрал за начин на обезщетяване сервиз на „Дженеръс Ауто“. Изготвени са от ЗАД „Армеец“ опис на щетите от 31.12.2019 г. по образуваната претенция № 120180301030848.и възлагателно писмо от 23.05.2019 г. до автосервиз „Дженеръс Ауто“ – Бургас. С приемо-предавателен протокол от 24.06.2019 г. И. Г. е предал за ремонт процесния лек автомобил на „Дженеръс Ауто“ – Бургас, като го е получил обратно на 02.07.2019 г. От ЗАД „Армеец“ е извършена калкулация на ремонта от 04.07.2019 г. за сумата от 638, 11 лева без ДДС, или 765, 73 лева с ДДС, с подробно описание на извършените дейности по количество и цена. За извършения ремонт на застрахования автомобил е издадена от „Дженеръс Ауто“ – Бургас фактура от 23.07.2019 г. с получател ЗАД „Армеец“ за сумата от 638, 11 лева без ДДС, или 765, 73 лева с ДДС, с подробно описание на извършените дейности по количество и цена. Изготвен е от ЗАД „Армеец“ доклад по образуваната щета от 18.09.2019 г., с който е определено застрахователно обезщетение в размер на 765, 73 лева, както и ликвидационни разноски в размер на 15 лева, или обща сума от 780, 73 лева. С преводно нареждане от 30.09.2019 г. ЗАД „Армеец“ е изплатило в полза на „Дженеръс Ауто“ ЕАД сумата от 765, 73 лева. Ето защо правилно районният съд приема за установено наличието на действителен договор за имуществено застраховане на увреденото имущество, по силата на който застрахователят по застраховка „Каско“ е възстановил стойността на щетите в полза на увреденото лице на стойност 780, 73 лева.

По делото е приет като писмено доказателство протокол за ПТП № 1650244.от 22.12.2018 г., съставен и подписан от длъжностното лице младши инспектор Й.И., както и подписан от ответника Д. А. Р. . като участник 1 – водач на лек автомобил „БМВ Й5.“ с рег. № А 4804МС., собственост на М.Г.Р. ., и от И. П. Г. като участник 2 – водач на лек автомобил „БМВ 530 ХД ” с рег. № А3323МР, собственост на Б.Х.Б. –Г. ,в който протокол е отразено, че на 21.12.2018 г., в 17:15 ч., в град Бургас ,бул.“Ст.Стамболов“,срещу бл. 55 в ж.к. „Славейков “, в посока ул. „Транспортна “, участник 1 при извършване на маневра за навлизане в съседна пътна лента (лява) не пропуска движещия се по нея участник 2, блъска го, реализира ПТП, не остава на мястото, за да

установи последиците от произшествието, и го напуска. Налична е и схема на настъпилото ПТП. Посочено е, че от ПТП са причинени материални щети на 2 участниците, както следва: по отношение на участник 1 - ляв праг, заден ляв калник, задна броня вляво, а за участник 2 - предна дясна врата, преден десен калник, предна броня вдясно. Направени са 12 броя снимки. Отбелязано е при данните за употреба на алкохол за участник 1, че е напуснал ПТП. Записано е, че по отношение на участник 1 е взето административно отношение чрез съставяне на АУАН № 008458. за нарушение на чл. 25, ал. 2 ЗДвП.

Протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП. Когато фактът съставлява волеизявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицата, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални знания, които съдът не притежава – в този смисъл Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. дело № 444/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 85 от 28.05.2009 г. на ВКС по т. дело № 768/2008 г., II т. о., ТК, Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. дело № 423/2011 г., I т. о., ТК, Решение № 98 от 25.06.2012 г. на ВКС по т. дело № 750/2011 г., II т. о., ТК и Решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. дело № 1506/2013 г., I т. о., ТК.

Процесният протокол за настъпило на 21.12.2018 г. пътнотранспортно произшествие, който е и подписан от ответника, е съставен от служител на РДВР -Бургас, при посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице /в т. ч. възпроизведени в схема/ относно състоянието на пътя, разположението на процесните автомобили и видимите щети по лек автомобил БМВ 530 ХД с рег. № А 3323 МР и освен това в него е направено отбелязването, че ответникът е напуснал ПТП. Ответникът не е оспорил механизма на ПТП при подписването на протокола, обема и размера на вредите по лекия автомобил БМВ 530 ХД, че ищецът е заплатил на

застрахования по договора за имуществено застраховане с обект увредения товарен автомобил застрахователно обезщетение в размер на 805,73 лв. /както и обстоятелството, че това обезщетение съответства на действителната стойност на щетите/. Освен това -изискани и приложени са материалите по НАХД № 4316/2019 г. по описа на Районен съд – Бургас, ведно с КАНД № 328/2020 г. по описа на Административен съд – Бургас, от които съдът е приел като надлежни доказателства по настоящото дело приобщените документи с характер на писмени доказателства. О тях се установява, че на ответника Д. Р. е издаден и връчен на 22.12.2018 г. АУАН № 008458.от 22.12.2018 г., съставен от длъжностното лице младши инспектор Й. И. в присъствието на свидетелите И. П. Г. и Д.Л.С. – очевидец, за нарушение на чл. 25, ал. 2 чл. 125, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Против издадения АУАН ответникът Р. е подал възражение от 28.12.2018 г., с което е отрекъл участието си в ПТП на 21.12.2018 г. и е поддържал, че по неговия автомобил няма никакви следи от ПТП. По повод подаденото възражение е изготвена от полицейски инспектор В.С. докладна записка, съгласно която при огледа на двата автомобила на 22.12.2018 г. по тях са били установени видими следи, които съвпадат и които са били заснети. Въз основа на съставения АУАН е било издадено от Началник група към ОДМВР-Бургас, сектор „Пътна полиция“ - Бургас НП № 18-0769-006697. от 19.03.2019 г., с което на за извършени нарушения по чл. 25, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, на основание чл. 179, ал. 1, т. 5 предложение четири вр. ал. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 лева и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени наказания глоба от 70 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец, за това, че при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, не пропуска ППС, които се движат по нея, и реализира ПТП, както и за това, че не спира и не установява последиците от ПТП. Наказанията водач Р. е обжалвал издаденото наказателно постановление, което е било потвърдено с Решение № 1574.от 16.12.2019 г. по НАХД 4316./2019 г. по описа на Районен съд – Бургас, потвърдено с Решение № 495 от 10.04.2020 г. по КАНД № 328/2020 г. по описа на Административен съд – Бургас.

С оглед посоченото по-горе и при съвкупната преценка на писмените доказателства, в т. ч. отчитайки доказателствена сила на протокола за ПТП,

гласните доказателства чрез разпита на свидетеля И. Г. , които следва да бъдат ценени като ясни, последователни и неопровергани от останалите данни по делото и заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство съдебна автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, въззивният съд ,както и първостепенният , приема, че произшествието е настъпило по начина, отразен в протокола за ПТП, в резултат на което са настъпили и описаните в него вреди. Доколкото протоколът обективира изявление на ответника за осъществяване на обстоятелства, в тежест на доказване на насрещната страна, той съдържа и извънсъдебното признание на факти относно механизма на ПТП, в т. ч. бягството му от произшествието, както и за вида и обема на настъпилите вреди, което признание при преценката му по реда на чл. 175 ГПК следва да се приеме, че отговоря на истината.

Всъщност основният спорен между страните въпрос по същество е свързан с това дали ответникът е напуснал мястото на ПТП преди задължителното идване на органите за контрол на движение по пътищата и доколко в случая е било задължително идването на органите,като се оспорва и механизма на извършване на ПТП-то .

Бягството от местопроизшествието е категорично установено, ако е налице влязла в сила присъда или друг акт с последиците на влязла в сила присъда за това деяние, но то може да бъде установено в производството по чл. 500, ал. 1, т.3 КЗ /в т. ч. със съставен от контролния орган протокол за ПТП, признание на водача на МПС/. В чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" ЗДвП и чл. 201 ППЗДвП е установено правилото, че когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Т. е. отклоняването от местопроизшествието като фактическо действие, нарушаващо императивни законови норми, винаги е виновно /ако не е осъществено обратно доказване/, като то може да бъде признато и за престъпление с влязла в сила присъда, респ. споразумение.

В Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд /обн., ДВ, бр. 8 от 30.01.2009 г., в сила от 30.01.2009 г. /, издадена на основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП вр. с чл. 487, ал. 4 и чл. 574, ал. 3, т. 3 и ал. 5 КЗ, са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1 констативен протокол за ПТП с пострадали лица – приложение № 1; 2 протокол за ПТП с материални щети – приложение № 2 и 3 двустранен констативен протокол за ПТП – приложение № 3 /чл. 2, ал. 1/, както и тяхното съдържание, включващо данни за употреба на алкохол от водача. Съответно в чл. 99, т. 4 от издадената на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение /издадената на основание чл. 30, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 5 ЗМВР, Обн. ДВ, бр. 90 от 31.10.2014 г. / е предвидено, че когато са причинени само материални щети и ПТП не се разследва от ДОГ, нарядът е длъжен да изясни обстоятелствата и причините за неговото настъпване, като задължително изпробва участниците в ПТП за употреба на алкохол, а при съмнение и за наркотични вещества или техни аналози. Резултатът от тази проверка, също така задължително, с оглед нормативно установеното съдържание на протокола за ПТП, се отразява в него. В този смисъл императивният регламент на тези правоотношения води до извода, че са налице предпоставките по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ в случаите, когато ответникът не е оспорил твърденията на ищеца, нито е доказал, че напускането на мястото на ПТП се дължи на обстоятелство, изключващо неговата вина, с оглед предприети действия от неотложен характер – например при спасяване на пострадали /чл. 200 ППДвП/ или при получена от него телесна повреда и т. н. – виж Решение № 152 от 15.11.2014 г. на ВКС по т. дело № 2080/2013 г., I т. о, ТК, Решение № 195 от 09.11.2017 г. на ВКС по т. дело № 2628/2016 г., II т. о., ТК и Решение № 81 от 30.07.2020 г. на ВКС по т. дело № 889/2019 г., II т. о., ТК.

В разглеждания случай фактът, че ответникът е избягал от местопроизшествието е установен въз основа на представения протокол за ПТП, както и от направеното от него признание – съдържащо се и в отговора на исковата молба, като през цялото време е твърдял, че липсва

съзнателно напускане на местопроизшествието ,тъй като не е усетил сблъсъка на автомобилите . В отговора на исковата молба ответникът е оспорил съществуването на претендираното регресно право на застрахователя поради липса на елемента "виновно отклонение от местопроизшествието ", но не е изложил конкретни твърдения за наличие на обстоятелство, изключващо неговата вина, с оглед предприети действия от неотложен характер. В съдебно заседание вещото лице по назначената автотехническа експертиза изяснява ,че водачът Р. е усетил ,че нещо се случва ,макар и да не е усетил „удар“, доколкото се касае до мигновено съприкосновение между корпусните детайли на двата автомобила ,довело до незначителни увреждания на повърхностното им лаково покритие . Поради това и с оглед установеното напускане от ответника на мястото на ПТП непосредствено след настъпването му и направеното от ответника бланкетно оспорване, както и при съобразяване на императивната нормативна уредба относно дължимото поведение на деликвента и органите на МВР при ПТП, настоящият съдебен състав намира за установени фактите, релевантни за основателността на предявената регресна претенция по чл. 500, ал. 1, т. 3 КЗ.

Неоснователно е възражението на въззивника, че ако е бил разбрал за настъпилото ПТП, не би напуснал местопроизшествието. Водачът Р. има задължение при ПТП по силата на чл.123 ал.1 т.1 от ЗДВП да спре и да излезе от колата си за установяване на фактите по това ПТП. Възможността за това се осигурява от изискванията към здравословното състояние на лицата, на който се разрешава да управляват МПС в България. Ако тези водачи имат проблеми със сетивата си, като не чуват, не виждат, не усещат, то същите би следвало сами да преустановят управлението на МПС, поради липса на съответствие на тяхното физическо състояние с определени законови изисквания за това. Според настоящият съд причинените вреди на пострадалия автомобил изключват възможността един физически годен водач на МПС да не забележи и усети такъв удар. Неоснователно е възражението на въззивника, че евентуално напускането на местопроизшествието не е извършено в хипотезата на чл.500 ал.1 т.3 от КЗ, тоест когато явяването на органите за контрол на движение по пътищата е задължително по закон. Както бе казано по-горе, по силата на чл.123 ал.1 т.3 б.„в“ от ЗДВП ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват

съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Тоест в казуса и без задължително явяване на място на органите на МВР по закон, на водача е забранено да напуска местопроизшествието без изрично разрешение на органите на МВР, при което целта е да се съберат достатъчно доказателства за обстоятелствата и причините за ПТП. Това е и причината за явяването на органите за контрол на мястото на ПТП, като при това самото явяване на органите за контрол на движението по пътищата на място не е основание водача незабавно и без да се налага да общува с органите за контрол да има право и да може да напусне мястото на ПТП. Това право за напускане на ПТП пак става с разрешение на органите на МВР. Тоест казусите са аналогични и правните последици също са аналогични. В тази връзка нормата на чл.500 ал.1 т.3 от КЗ защитава правата на застрахователя при плащане на застрахователни обезщетения да има обективно съответстващи писмени документи обосноваващи претенциите, които да съответстват на законовите изисквания по ЗДвП и Наредба № Из-41, без за съставянето им застрахования водач да създава пречки. Поради което правилно е бил уважен предявеният регресен иск по чл.500 от КЗ, като решението следва да бъде потвърдено .

Предвид изхода на делото право на разноски се поражда в полза на въззиваемия - ищец на основание чл.78 ал.3 от ГПК ,като разноските са в размер на 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение .

Мотивиран от горното , Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1729/07.08.2023 г. постановено по гр.д. № 992/2023 г. по описа на Бургаския районен съд .

ОСЪЖДА Д. А. Р. ,ЕГН ***** от гр. *** ,ж.к. *** бл.** ет.* да заплати на ЗД“БУЛ ИНС „АС,ЕИК 831830482 ,гр. София ,бул. „Джеймс Баучер“ № 87 ет. 2 ,представявано от Стоян Проданов и Крум Крумов ,сумата 100 /сто /лева – направени разноски по делото пред настоящата инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____